

نمایی از ارکستر تهران به رهبری علی تهرانی

آمارها می‌گویند

جعفر صانعی‌مقدم، دبیر برنامه‌ریزی و مسئول دبیر خانه فیلم‌های ایرانی ۳۵ جشنواره فیلم فجر، طی روزهای اخیر آخرین تحولات و اطلاعات جشنواره را تشریح کرده است.

براین اساس و به گفته صانعی‌مقدم، فیلم‌های ایرانی که پیش از جشنواره جهانی فیلم فجر اکران شده باشند یا در جشنواره‌های خارجی به نمایش در آمده باشند، طبق مقررات جشنواره جهانی مجاز به شرکت در بخش‌های اصلی این جشنواره نیستند.

۵۰	۳	۲	۱
طی روزهای اخیر انجمن صنفی کارگری داستان‌نویسان استان تهران فراخوانی منتشر کرده است که براساس این فراخوان نویسندگانی که در استان تهران ساکن هستند می‌توانند به عضویت این انجمن در بیایند. برای این منظور باید حداقل ۵۰ داستان‌نویس درخواست خود را ارائه می‌دادند. جمعی که ایده شکل‌دهی به این انجمن را داشتند با دعوت از تعدادی از نویسندگان که در نهایت شامل ۵۷ نفر شد که هر کدام حداقل دو کتاب منتشر شده داشته و ساکن تهران نیز به شمار می‌آمدند، از آنها خواستند تا فرم عضوگیری را پر و اعضای موسس را شکل دهند.	انجمن صنفی کارگری داستان‌نویسان استان تهران سه داستان‌نویس شامل کامران محمدی، محمدحسن شهسواری و حسین سن‌اپور را به نمایندگی از خود برای ثبت این تقاضا به وزارت کار فرستادند و در آنجا با رایزنی توانستند این مساله را اثبات کنند که این انجمن، کارفرمایی و مشارکتی نیست و کارگری به شمار می‌آید. پس از طی این مراحل وزارت کار با در دست تاسیس قرار گرفتن انجمن موافقت کرد و بعد از آن طی روزهای گذشته، آگهی جذب فراگیر عضو را منتشر کرده است.	براساس این آگهی تمامی داستان‌نویسان تهرانی می‌توانند در مدت یک هفته با پر کردن فرم عضویت و ارائه قرارداد انتشار حداقل دو کتاب مستقل خود به عضویت این انجمن در بیایند. این مراحل می‌تواند با ارسال رونوشت این قراردادها، مدارک را به دست نمایندگان هیات‌موسس برسانند. انجمن در تلاش است تا با حضور نماینده وزارت کار در اواخر فروردین یا اوایل اردیبهشت سال آینده مجمع عمومی خود را برگزار کند تا در آن ضمن تصویب اساسنامه، هیات مدیره‌ای انتخاب شده و امور انجمن را به پیش برد و بالطبع پس از تشکیل آن هیات مدیره و هیات موسس خود به خود خارج از اعتبار قانونی خواهد بود.	برخی معتقدند قدمت ادبیات داستانی در ایران چندان طولانی نیست و عمر آن به ۱۰۰ سال می‌رسد، شاید بتوان محمدعلی جمال‌زاده را یکی از داستان‌نویسانی قلمداد کرد که در دوره‌ای که کمتر کسی به ادبیات داستانی اعتنا می‌کرد با نگارش «یکی بود یکی نبود» رسماً به این حوزه وارد شد و نام خود را به‌عنوان نخستین نویسنده‌گان معاصر در تاریخ ادبیات ماثبت کرد. بعد از او نیز نویسندگان دیگری چون صادق هدایت، بهرام صادقی، صادق چوبک، بزرگ علوی، محمد به‌آذین، جلال آل‌احمد، هوشنگ گلشیری، سیمین غلامحسین ساعدی و ... نقش مهمی ایفا کردند.

دیدگاه

در آرزوی مکانی برای نگهداری آثار پیشکسوتان

از آنجا که آدم‌ها در زندگی همیشه به امید زنده‌اند من هم امیدوارم در سال جدید برای موسیقی کشورمان اتفاقات خوبی بیفتد. هرچند در سالی که گذشت موسیقی با وجود هنرمندان مستعدی که در حال حاضر در این حوزه فعالیت می‌کنند توانست به چشم‌های مطلوبی دست‌یابد، با این حال تصور می‌کنم هنوز نقاطی در حیطه موسیقی ما وجود دارد که باید بیش از پیش نسبت به آنها توجه‌صورت‌بگیرد. یکی از موضوعاتی که ضرورت دارد در سال آینده به شکل پرزنگ‌تری به آن پرداخته شود، اجرای آثار موسیقیدانان ایرانی است که در دوسه‌دهه گذشته فعالیت‌های چشمگیر و ارزنده‌ای در حیطه آهنگسازی انجام داده‌اند. به‌نظم مهم است که به تاریخ نه‌چندان طولانی و پرقدمت آهنگسازی در ایران توجه‌ویژه‌ای شودوآثاری که‌ازاین‌رهگذر

در برهه‌های مختلف ارائه شده‌اند در ارکسترها اجرا شود. در واقع اجرای آثار آهنگسازان پیشکسوت که عمرشان را در راه موسیقی ایرانی گذاشته‌اند از طرفی می‌تواند جنبه آموزش برای هنرمندان جوان و علاقه‌مند به این عرصه را داشته‌باشدازسویی دیگر، اجرای این آثار برای مخاطبان موسیقی ایرانی، می‌تواندروایای مغفول‌مانده‌دراین‌حوزه‌را به‌آنها نشان‌دهد. موسیقی ایران گنجینه‌ای گرانبهاست.

شاهین فرهت

مروری بر کارنامه فرهنگ و هنر در سالی که گذشت

بادل خونین لب خندان

بیاورهمچو جام

آزاده صالحی

خبرنگار

یک‌سال دیگر هم گذشت، روزهای پایانی سال ۹۵ با تمام خوبی و بدی‌ها دارند خداحافظی می‌کنند، ما می‌مانیم و آینده‌ای مثل همیشه مبهم، قرار منتظر باشیم. باید ببینیم آیا می‌توان در سال جدید به افزایش سرانه مطالعه امیدوار بود؟ آیا می‌توان دلگرم بود که در سینما و تئاتر آثار کیفی‌تری ساخته شوند که برآمده از دل جامعه امروز و مصائب ما باشند؟ تیراژ کتاب قوت دوباره‌ای به خود می‌گیرد تا مثل سال‌های قبل شاهد شمارگان سه هزار و پنج هزار باشیم؟ هنرمندان عرصه موسیقی به مدد تلاش‌هایی که انجام می‌دهند می‌توانند در ارتقای سطح شنیداری و اساساً ذائقه مخاطبان تاثیرگذار باشند و آنها را به سمت و سوی موسیقی خوب شنیدن عادت دهند؟ هنرمندان به واسطه برگزاری نمایشگاه‌هایی در شاخه‌های مختلف تجسمی‌چطور؟ آیا در سال آینده می‌توان به رونق بیشتر اقتصاد هنر امید بست؟ نمی‌دانیم، این سوالات، سوال که نه، دغدغه‌های هرکدام از اهالی فرهنگ و هنر است که در مسیرهای مخصوص به خود قدم برمی‌دارند، آرزو دارند مفید باشند، آثار مطلوب خلق کنند و از این رهگذر شرایطی فراهم شود تا بیش از پیش جدی گرفته شوند و کارهایشان در معرض دید قرار گیرد.

نکته

در سال جدید به اهمیت وجودی تئاتر بیشتر توجه شود

اگر بخواهیم کارنامه یک‌سال تئاتر را بررسی کنیم باید گفت تئاترهایی که به لحاظ کمی در طول یک‌سال گذشته‌روی صحنه‌فته‌اند توانسته‌اند برآیند مطلوبی داشته‌باشندولی مساله‌ای که نه‌فقط در حیطه تئاتر که دربارۀ تمام شاخه‌های هنری حائز اهمیت است کیفیت است، هرچند در بین تعداد انبوه تئاترهایی که تا امروز روی صحنه رفته‌اند، آثاری بوده‌اند که به لحاظ کیفی توانسته‌اند نتیجه مطلوب و راضی کننده‌ای را نزد تماشاگران تئاتر به‌همراه داشته‌باشند.

طی سال‌های اخیر با موج گسترده‌ای از فارغ التحصیلان رشته‌نمایش مواجه بوده‌ایم که با تشکیل دادن گروه‌های تئاتری و به روی صحنه بردن نمایش‌های ملموس و کیفی پر محتوای تئاتر امروز افزوده‌اند. درعین حال، جشنواره‌هایی برگزار شده است که نشان از پیشرفت و جهش در این عرصه دارد، اما هنوز آن سر و سامانی که مد نظر اهالی تئاتر بوده است در این حیطه به چشم نمی‌خورد. هنوز امکانات سخت‌افزاری از قبیل بودجه و تخصیص سالن‌های مناسب در وادی تئاتر وجود ندارد. من سال‌هاست مسئول انجمن نمایش شهرستان هاز جمله کرج هستم، با وجود آن که کرج فاصله زیادی با تهران ندارد ولی از امکاناتی مانند سالن استاندارد برای برگزاری تئاتر و کنسرت بی‌بهره است. باسفر به استان‌های دیگر در طول برگزاری جشنواره‌های مختلف به این مساله رسیدیم که دیگر استان‌ها هم آن‌طور که شایسته است از امکاناتی از این دست برخوردار نیستند. این نقصان در حالی در هر کدام از شهرستان‌ها وجود دارد که این شهرها دارای نیروی انسانی مستعد و پرتلاش و استعداد هستند.

نکته دیگری که امیدوارم از سال آینده در حوزه تئاتر به شکل جدی‌تری به آن پرداخته‌شود، مساله بخش خصوصی است. هرچند برخی نسبت به ورود بخش خصوصی به تئاتر ابراز خوشحالی می‌کنند و تصوشان براین است که بخش خصوصی توانسته به رونق تئاتر منجر شود که البته این حرف تا حدود زیادی درست است، ولی باید بپذیریم بخش خصوصی در عین رونق بخشی، نگاهی سودجویانه هم به تئاتر داشته این یک آسیب به‌شمار می‌رود. به‌عنوان مثال بخش خصوصی سالن‌هایی را در اختیار گروه‌های تئاتری قرار می‌دهد، ولی اجاره بهای سنگینی را از آنها طلب می‌کند، اگرچه سالن‌هایی که بخش خصوصی در اختیار هنرمندان قرار می‌دهد، سالن‌هایی است که از کیفیت و استاندارد لازم برخوردار نیست، نظیر آن پلاتوهایی که طی سال‌های اخیر برای اجرای تئاتر باب‌شده‌ووقتی وارد اغلب این سالن‌ها می‌شویم بی‌بینیم که تجهیزات ایمنی برای رفاه تماشاگران وجود ندارد. اغلب این سالن‌ها نه پله‌های اضطراری دارند و نه راه دررو برای بروز یک واقعه. در این صورت است که سوال پیش می‌آید چرا نهادها و سازمان‌های ذی‌ربط به سالن‌هایی از این دست مجوز می‌دهند؟ به این ترتیب است که بخش خصوصی صرف‌نظر از آن که تاحدودی به مرتفع کردن مشکل کمبود سالن کمک کرده است، ولی برای برخی دیگر نیز تبدیل به دکان شده است. از سوی دیگر قیمت بلیت تئاتر افزایش یافته‌ووجودزرق و برق‌هایی از این دست در تئاتر باعث شده تا قشر متوسط جامعه که احیاناً علاقه‌مند به تئاتر هم هست نتواند از این امکان استفاده کند. تردیدی نیست مقرر کردن بلیت ۵۰ هزارتومانی و حتی ۱۰۰ هزارتومانی برای یک نمایش، باعث می‌شود تا تئاتر از حالت مردمی بودن فاصله گرفته‌و تبدیل به هنری لوکس و دور از دسترس عامه مردم شود.

امیدوارم در سال جدید مسئولان در سطح کلان، نگاه ویژه و درستی به تئاتر داشته باشند و اهمیت آن را در شاخه‌های مختلف آموزش، پژوهش و اجرا مدنظر داشته باشند.

داود فتحعلی‌بیگی

با شهریار عباسی، نویسنده

ادبیات داستانی در رکود به سر می‌برد

شهریار عباسی یکی از نویسندگان معاصر است. از عباسی در سال‌های گذشته تا امروز آثار متعددی به چاپ رسیده است که «موسم آشفتنگی»، «می‌خواهم یک نامه کوتاه بنویسم»، «دختر لوتی»، «هتل گمو» و ... برخی از این آثار بوده‌اند. در قالب گفت‌وگویی با این نویسنده، کارنامه ادبیات داستانی در سالی که گذشت را بررسی کرده‌ایم.

ادبیات دیربازده است

داستان و رمان هنری نیست که بلافاصله بشود تاثیر رویدادهای اجتماعی را در آن مشاهده کرد. درواقع تاثیر مسائل و مضلات اجتماعی را زمانی می‌توان در رمان به‌خوبی دید که زمان زیادی از آن گذشته باشد، دراین صورت است که تاثیر و ردپای رویدادهای اجتماعی در آثار ادبیات داستانی مشخص می‌شود. درست است که ادبیات به زعم بسیاری، آینه و بازتاب مشکلات یک جامعه است، ولی باید توجه داشته باشیم این عرصه برخلاف حوزه‌های سینما و تلویزیون، دیربازده و در عین حال تاثیرگذار است.

شرایط نشر تغییری نکرده است

شرایط نشر همان است که در سال گذشته بود، اوضاع تیراژ و فروش کتاب‌ها عملاً تغییری نکرده است، نه ناشران نسبت به این حوزه رضایت کافی دارند و نه شرایط آن چیزی است که مد نظر اهالی قلم باشد. امیدوارم در سال جدید مشکلاتی که بر سر راه ادبیات داستانی وجود داشته مرتفع شود تا شاهد انتشار آثار شاخصی از نویسندگان مختلف باشیم. هرچند معتقدم مشکلاتی که در حوزه نشر وجود دارد مانند حلقه‌های زنجیر به هم پیوسته است و تا هرکدام از آنها حل نشوند نمی‌تواند به بهبود این زنجیره امید داشت.

در تب و تاب روزگار گذار

با وجود آن که چیزی به پایان سال ۹۵ نمانده است، امسال هم شاهد اتفاق چشمگیری در عرصه ادبیات داستان نبودیم، شاید بتوان گفت چند سالی است این حوزه در رکود و سکون خاصی به سر می‌برد و اتفاق شاخصی نیفتاده که انتظار داشت اهالی ادبیات از این سکون خارج شوند. جامعه امروز در تب و تاب مسائل اجتماعی گرفتار آمده و در حال گذار است، بی‌تردید جامعه در حال گذار درگیر مشکلاتی است تا بتواند به جایگاه ثابتی دست یابد که این هم نیازمند زمان است.

باید صبور بود

ادبیات از گذشته تا امروز به شکلی عمیق و مشکافانه به لایه‌های مختلف جامعه پرداخته و آلام، آرزوها، امیدها و مصائب جامعه را به فراخور آثاری که خلق شده‌اند ترسیم کرده است. ولی نمی‌توان انتظار داشت که اتفاقات مهم روی ادبیات داستانی ما در بازه زمانی کوتاهی تاثیر بگذارد، آن هم در شرایطی که نگارش یک رمان به خودی خود، یک تا دو سال طول می‌کشد. به اعتقاد من آنچه باید در مواجهه با ادبیات داشت، صبوری است، باید صبور بود تا تاثیرات درازمدت اتفاقات سیاسی، اجتماعی و ... که در جامعه رخ می‌دهد را به وضوح در آثار مختلف ادبیات داستانی دید.

برای نگارش آثار عمیق زمان لازم است

برخی برای باورند نویسندۀای که می‌خواهد درباره یک واقعه تاریخی به نگارش رمان بپردازد، ضرورت دارد دست کم ۲۰ سال از آن واقعه گذشته باشد تا نویسنده با فاصله گرفتن از آن رویداد، با نگاهی بی‌طرفانه و بدون غرض به خلق یک اثر بپردازد تا بتواند از رهگذر ارائه چنین اثری تاثیرات لازم را بر مخاطب خود بگذارد. چه بسا بارها دیده شده است رمان‌هایی که از سر عجله به یک رویداد تاریخی پرداخته‌اند، پس از اتمام نگارش، آثار عمیق و تاثیرگذاری از کار در نیامده‌اند.

امروز وقت نوشتن از جنگ است

تصور می‌کنم امروز وقت آن رسیده است که درباره جنگ، انقلاب و اساساً تاریخ معاصر در حوزه ادبیات داستانی به خلق اثر بپردازیم. هرچند در سال‌های گذشته و حتی بحبوحه آن وقایع هم آثاری با این مضامین ارائه شدند، ولی حالا که زمان زیادی از آن وقایع گذشته بهتر و عمیق‌تر می‌توان درباره آنها نوشت.

یک رویداد پرهنرمند

قرار است در حراج هنری که به همت گروه آرتمن برپا می‌شود، جمعی از هنرمندان سینما و تلویزیون نیز حضور یابند و مشارکت پر رنگی داشته باشند.

حمایت از هنر ایرانی

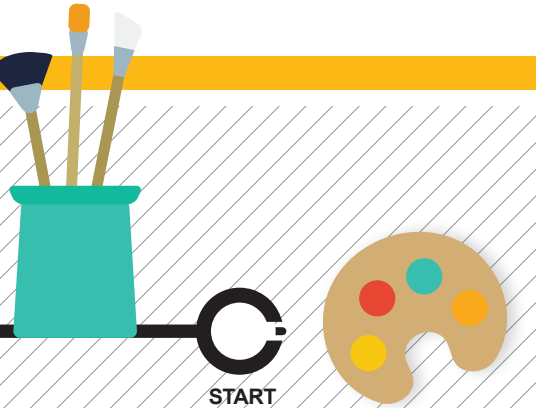
این حراج به منظور حمایت از هنرمندان و ایجاد فرهنگ خرید آثار ایرانی برگزار می‌شود.

آثار هنرمندان مختلف

در این حراج آثار هنرمندانی همچون حسین احصایی، محدثه موحّد، پریسا پرورش‌وهانی در قالب آثار نقاشی و صنایع دستی به فروش می‌رسد.

یک هفته با هنرهای تجسمی و صنایع دستی

این نمایشگاه از ۱۹ اسفند ساعت ۱۶ تا ۲۲ به مدت یک هفته در مجتمع تجاری پاساگاد برپا می‌شود و بازدید برای عموم آزاد و رایگان است.

یک سال، یک حراج

گروه هنری آرتمن به بهانه فرارسیدن سال نو حراج بزرگ آثار هنرمندان نقاش و صنایع دستی را از ۱۹ اسفند در مجتمع پاساگاد آغاز کرده است.